

Undertegnede blev ilagt et forelegg på 4 måneders frihetsstraff samt kr. 5000.- i bot, som jeg vedtok. Herr statsadvokat Bjørnevik tilbakekalte imidlertid forelegget pr. brev nøyaktig 2 måneder etterat dommen var falt. Jeg henvendte meg da til min forsvarer, som undersøkte saken, og det blev svart at det antagelig ville bli rettet tiltale mot meg. En tid etter blev jeg innkalt til Landssvikavdelingen i Drammen, hvor jeg blev forespurt fra Statsadvokaten om jeg ville vedta et forelegg på 7 måneders frihetsberøvelse samt kr. 5000.- i bot. Dette hadde jeg ikke noe lyst til, da jeg ikke kunne forstå, hvorfor jeg skulle bli ilagt så stor straff. At jeg skal straffes for mine gjerninger er forståelig, men at da ikke de som har meget mere på samvittigheten ikke blir idømt mere enn tap av rettigheter i Landssvikavdelingen § 11 - pkt. 1 - 2, kan jeg ikke forstå, sammenlignet med at jeg foruten frihetstap og bot blev videre fradømt pkt. 1 - 2 - 3 - 4. Hvorledes dette forholdt seg, fikk jeg tildels beskjed på, under en samtale med Statsadvokaten.

Jeg visste beskjed om når og hvor Statsadvokaten på det daværende tidspunkt oppholdt seg i Drammen. Jeg ringte derfor en onsdag kveld tlf. 1590. Første og annen gang var det opptatt, og glad var jeg, for jeg var så nervøs i tankene om å få snakke med den høye herre. Men jeg kunne ikke gi meg, og ringte så for 3. gang. Jeg fikk da forbindelse og fikk snakke med ham. Etterat jeg hadde presentert meg, svarte han meg et blidt "god-mor'n" og nervøsiteten min var da som blåst bort. På min forespørsel om jeg kunne få en samtale med ham kvelden etter, svarte han at det dessverre ikke lot seg gjøre, da han var invitert i middag til en venn. Imidlertid lovet han meg å ringe meg senere. 10 minutter etter ringte han, og spurte om det passet meg å komme fredag kveld, men da var det min tur til å være kostbar, og svarte at det ikke passet meg. Han skulle da ringe siden. Torsdag morgen kl. 8.40 ringer Statsadvokaten og sier "at han var blitt så forkjølet, at han ville bli hvor han var og sløyfe middagen, hvis det da passet fruena i aften kl. 18.00 så kan hun komme". Jo, det var i orden. Jeg møtte så opp på Central Hotell i Drammen var. 314 til den avtalte tid., hvor jeg blev mottatt av Statsadvokaten.

Han bad meg vær så god å sette meg i sofaen, selv satte han seg i en stol. (Jeg bemerket at han ikke var mere forkjølet enn jeg var det.) " De skjønner vel hvorfor jeg kommer ? " spurte jeg. Dertil svarte han: " Nei, " da han ikke hadde papirene mine der. Men jeg skjønnte imidlertid snart at han dog husket hver minste ting i min sak. Etter ca. 10 minutters forløp spurte han meg om jeg hadde lyst på kaffe, hvortil jeg svarte ja takk. Han ringte så på en serveringsdame, hos hvem han bestilte ekstra god kaffe og med litt godt til kaffen. Hun kom tilbake med kaffe og 2 dob. likør og det hele endte med at vi tilslutt hadde fått 8 dob. likør. Statsadvokaten syntes visst, at jeg var dårlig til å drikke for han maste stadig at vi skulle skåle. Jeg drakk ut 2 glass, han sine 4 samt 1 av mine. Det siste ble stående igjen. Da serveringsdamen var gått etter 1. gang, spurte han om jeg hadde noget imot om han satte seg i sofaen til meg. " Nei, langt ifra, det har jeg ikke, " svarte jeg. Han begynte da å vise tilnærmelser, la armen om halsen på meg, forsøkte å kysse meg 2 ganger og klappet meg på lårene. Jeg kunne jo ikke bli sint, men bare forsiktig forsøke å holde ham på avstand, da jeg jo var kommet for å slippe litt billigere fra straffen som jeg var ilagt. I mine 30 år tidligere har jeg ikke mottatt så mange komplimenter som jeg mottok de 3 timene jeg satt sammen med ham. Han ville i det hele tatt ikke snakke om saken min, men bare flirte og at jeg skulle komme igjen.

I samtalens forløp, bemerket jeg, at jeg synes at dommene hans var så snåle, det så ut som om det var enkelte han la sin elsk på. Da svarte han meg, at han fikk tilbake tusenvis av forelegg, og de kunne han ikke rekke å gå igjennom allesammen. Men på mitt forelegg stod det Sørum, han skjønnte da at jeg var fruen til Per Sørum, og derfor måtte jeg ha mere straff. Han kunne så godt huske den saken min, fortalte han. Han lå enda syk den dagen fristen for betenkningstiden utløp, ja, han lå og kaldsvettet for han var redd for at han ikke skulle få anket tidsnok. Han fikk så ringt sin hjelpestatsadvokat, som kom hjem til ham på sykesengen, og de fikk sendt det tidsnok til lensmannen i Lier. " De som er så fæl, må da være redd for å gå ut efterat det er blitt mørkt?" spurte jeg. Han svarte at det gjorde ingenting om han ble tatt, bare han fikk gjort sin misjon. Han hadde sittet inne. lidt så meget vondt, og hadde så meget å hevne. " Det skal ikke være hevn " sa jeg. " Så får vi kalle det rettfærd da" sa han. Det beste jeg kunne si til ham, var visst at han var grusom, for da takket han og bukket så dypt. Han ville endelig at jeg skulle bli og spise aftens med ham, men det gjorde jeg ikke. Noe resultat kom jeg ikke til den dagen, da han bare ville at jeg skulle komme igjen.

De følgende dager ringte han meg stadig opp og jeg spurte ham om han hadde bestemt seg for å hjelpe meg. Han svarte meg, at jeg fikk komme til ham, så skulle vi snakke om det. Derefter fulgte en tid uten telefonringning.

Imidlertid mottok jeg så tiltalebeslutning med påstand 1 år og kr. 4000,-. Dette synes jeg var noe drøyt. Jeg ringte da til Statsadvokaten og spurte da om å få snakke med ham, og det var det ingenting iveien for. Igjen møtte jeg opp på Central Hotell, hvor jeg traff Statsadvokaten. På samme måte som sist blev jeg spurt om jeg ville ha noget å spise, eller drikke. Men jeg sa nei takk. Selv spiste han loff med godt smør og drakk melk til, da han nettop hadde vært syk,

x hjelpe meg a

Han satte seg så over i sofaen til meg. På min forespørsel om han ikke kunne hjelpe meg, svarte han, at hvis jeg ville være litt snild med ham, så skulle han gå opp i retten med de 7 månedene jeg fikk først, og var jeg meget snild skulle han ordne det slik at jeg slapp hele straffen. Han spurte meg så om vi ikke kunne elske litt og gjøre det litt. Han tok så hånden min og la den bort i skrittet på seg selv. Det hele var helt motbydelig. Videre forsøkte han å klemme og kysse meg flere ganger. Fordi jeg var uvillig og avvisende ville han ikke hjelpe meg. Jeg spurte ham så tynt og pent om det ikke lot seg gjøre at han hjalp meg, men han svarte bare, at når jeg forlangte så meget av ham så måtte han også ha litt igjen av meg. Jeg mente da at selv om jeg var " snild " mot ham, så kunne jeg ikke stole på at han hjalp meg. Men joda, når han sa en ting, så holdt han det også. Idet samme blev det uro ute på gangen. " Nå kommer det noen, " sa jeg. Vi låser døren blev det svart. " Nei takk," sa jeg, men foreslo at han kunne komme ut på Børreshaugen til meg, så fikk vi se da. Det ville han nok ikke, styggen. Han skjønnte vel kanskje lunten. For siste gangen spurte jeg om han ikke ville hjelpe meg, men svaret var det samme: " Når Du forlanger så meget -av meg, må også jeg ha noe igjen. " " Sadisten, " sa jeg og gikk.

Statsadvokaten ringte meg flere ganger senere og spurte meg om jeg ikke ville komme og snakke litt, men det sa jeg nei til.

Dagen før min mann skulle opp for retten, ringte han igjen og spurte om jeg ikke ville komme til byen. Jeg svarte bare at jeg ville være hjemme og sove ut for å være opplagt til det vonde som ventet meg dagen etter. Han mente at det blev vel store greier det. Ja, det måtte jo han vite som er Statsadvokat, svarte jeg. " Nei, det har nok ikke jeg noe med, " svarte han, " men hvordan går det forresten med Din sak ? " Igjen svarte jeg ham det samme, at det vet vel De, da jeg har anket saken til Høyesterett. Neida, de papirene hadde han ikke fått enda. " Men De får dem vel, og da skal De vel skrive litt med, og da kanskje De vil hjelpe meg? " " Nei, min samvittighet tilsier meg noe annet, " svarte Statsadvokaten, hvortil jeg bemerket, at den er vel så svart fra før, at litt fra eller til gjør ingenting.

Mens min manns sak hadde pågått noen dager, ringte så Statsadvokaten igjen, og spurte også da om jeg ikke kunne komme til byen. Jeg fortalte ham at jeg måtte passe barna, men hvis jeg kunne skaffe barnepike, skulle jeg ringe ham 1/2 time senere. Dette lot seg ordne, og jeg reiste så til Drammen. Fra Drammens Tidende ringte jeg så til Statsadvokaten. Samtalen blev avlyttet av Tormod Ruud som kan fortelle om den.

Siden har jeg ingenting hørt fra Statsadvokaten.

Børreshaugen pr. Drammen, ...11-6-19⁴⁴.....

August Børre
.....